

มาตรการความฝัน ปานศักดิ์ นาแสง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-113-7
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โพลด์บุ๊กส์, มีนาคม ๒๕๕๖

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ปานศักดิ์ นาแสง.

มาตรการความฝัน.-กรุงเทพฯ : โพลด์, ๒๕๕๖.

๑๖๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-228-113-7

ราคา ๑๖๕ บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักทั่วม

บรรณาธิการพิเศษ : ชนรรณพร ศฤงคารนนท์

พิสูจน์อักษร : ต້องครรลอง บรรณสรณ์

ออกแบบปก : ชัชวาลส์ ลีนิล

รูปเล่ม : วนิดา สังขะมนี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์, พรพิมล วัจอินทร์,

กฤษฎณี เตชะวิเศษฐ์พงษ์, สงกรานต์ พสุธาสถิตย์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ๓๑ รัชดาภิเษก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ๓๑ รัชดาภิเษก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๐-๓๗๐๐ ต่อ ๓๐๒๑, ๓๐๒๒

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๕๖๑-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๖
สรรพนามของหัวใจ	๘
ผู้บริสุทธิ์	๑๓
เหตุเกิดในร้านเหล้า	๒๕
เด็กหญิงความสุขไม่เคยหัวเราะ	๓๓
พ่อและลูกชาย	๔๓
สิ่งหีบ	๕๓
ฆาตกรรมความฝัน	๖๓
นายกรัฐมนตรืเข้าห้องน้ำสาธารณะ	๗๓
ผมไม่ใช่ข้าพเจ้า	๘๓
วิปลาส	๙๕
ภูเขาร้องไห้	๑๐๗
มือบเพื่อสุขภาพ	๑๑๕
ในอากาศธาตุ	๑๒๗
สุภาพบุรุษที่สุดในโลก	๑๓๕
เวลาหยุดเดิน	๑๔๗
เกี่ยวกับผู้เขียน	๑๕๙

คำนำสำนักพิมพ์

ในช่วงชีวิตของคนเราอาจมีหลายร้อยหลายพันความฝัน

นักวิทยาศาสตร์มองว่า ความฝันสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของคลื่นไฟฟ้าในสมอง เมื่อปราศจากการควบคุมจากสมองใหญ่ (Cerebrum) ความฝันจึงอาจแปลกพิสดารเกินกว่าจะเกิดขึ้นได้จริง

นักจิตวิเคราะห์ห่มองว่า ความฝันเป็นการสะท้อนความรู้สึกความต้องการลึกๆ ที่ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกของคนเรา

ขณะที่บางคนอาจมองความฝันเป็นเพียงเรื่องพรำเพื่อไร้สาระ แต่ใครบางคนกลับมองความฝันเป็นเหมือนแรงบันดาลใจ ที่จะต้องฝ่าฟันไปให้ถึงจุดหมาย

หากความฝันคือจุดเริ่มต้นแรงบันดาลใจของใครหลาย ๆ คน จะเกิดอะไรขึ้น เมื่อใครคนหนึ่งไม่คิดเช่นนั้น กลับเลิกร้างตามความฝัน แล้วคิดจะทำจัดความฝันนั้นเสีย

“สมุทรกรรมความฝัน” หนังสือรวมเรื่องสั้นของนักเขียนรางวัล คุณภาพ “ปานศักดิ์ นาแสง” ที่ถ่ายทอดเรื่องราว บอกเล่าความรู้สึก ผ่านการมองโลกของความฝันและความจริง ผ่านการรวบรวม กลั่นกรอง ขบคิด จากประสบการณ์การเขียนที่ยาวนาน ผสานเข้ากับมุมมองที่หลากหลาย ด้วยลีลาการเล่าเรื่องเฉพาะตัวที่ทั้งเผ็ดร้อน รุนแรง และพลิ้วไหว

เบื้องลึกของความรู้สึกและจิตใจสะท้อนออกมาเป็นความฝันได้เช่นไร ถ้อยคำและเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ก็สะท้อนมุมมองของผู้เขียนได้เช่นนั้น

บางทีคุณอาจจะพบว่า แท้จริงแล้วความฝันมีความหมายกับคุณมากแค่ไหน...

โพสต์บุ๊กส์

สรรพนามของหัวใจ

ข้าพเจ้านั่งชมภาพตะวันตกดิน เหมือนอยู่ในความฝันซึ่งถูก
สะกดจากทัศนียภาพลวงตา ในความรู้สึกเหมือนดวงจิตล่องลอย
พร้อมคำถามมากมายในโลกที่หมุนตามเข็มนาฬิกา ข้าพเจ้ารู้สึกถึง
ร่องรอย ความเยียบค้อยๆ คล้อยเข้ามาอย่างไม่รีบร้อน ขณะที่สายลม
พัดแผ่วเบา เงาของแดดส่องทะลุรอยแตกของหลังคาลงมาเป็นสาย
แล้วคลานไปบนพื้น นับพันความเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้น ฤดูฝุ่นซึ่ง
นอนสงบนิ่งได้ขยับตัวและหมุนคว้างอยู่บนลำแสง ลมหอบกลิ่นหอม
ประหลาดล่องลอยเข้ามาห่มคลุม กลิ่นหอมเย็นนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่า
เป็นกลิ่นของดอกจันทร์ทมิฬซึ่งนำพาข้าพเจ้ากลับเข้าไปสู่ออดีต

ช่องอากาศได้ฉีกขาดออกจากกัน ร่างของหญิงคนหนึ่งพราวเลื่อน
เท้าของนางไม่ติดพื้น ข้าพเจ้ามองภาพด้วยดวงตาพราวเลื่อนเหมือน

กับสิ่งหนึ่งในกายได้หายไปจากลมหายใจ แขนขาอ่อนแรง หัวใจเต้น
ระรัว ข้าพเจ้าหอบหายใจจนตัวโยน ความเจ็บปวดได้กระหน่ำลงมา
ตั้งระลอกคลื่นในบึง ภาพในอดีตหมุนวนอยู่ในศีรษะ เวลาเหมือน
จะหยุดเดิน ต่อมาภาพได้หายวับไป ข้าพเจ้ายังคิดว่าฝันไป พอลืมตา
ตื่นขึ้นมา ร่างของนางที่แสงส่องผ่านก็ทิ้งร่องรอยไว้เพียงฝุ่นกองอยู่
บนพื้น ฝุ่นสีฝุ่นคละคลุ้ง ในหมอกควันและความหม่นมัวที่อยู่ข้าง
หน้านั้นเป็นอุปสรรค ที่ไม่รู้จักจบสิ้น ข้าพเจ้าเห็นตัวละครเดินเข้าไป
ที่นั่น แม้จะรอคอยสักนานเพียงใด ตัวละครก็ไม่กลับมา ไม่กลับมา
ที่นี่ ที่ที่ข้าพเจ้าอยู่อีกเลย

ข้าพเจ้าชุกหน้ากับกองหนังสือ บรรยายกาศรอบตัวเจ็บปวด
จนได้ยินเสียงเต้นของหัวใจ แล้วระลอกความเจ็บปวดได้เคลื่อนตัว
เข้ามาอีกครั้ง หมุนวนต่อเนื่องไม่รู้จักจบสิ้น ข้าพเจ้าปลอบประโลมใจ
ไม่ให้เหวหวั่น หวาดหวั่น ทุกข์ร้อนไป ข้าพเจ้ายังต้องการหัวใจเอาไว้
หายใจ หัวใจซึ่งมีไว้เพื่อหายใจ

ปานศักดิ์ นาแสง

ผู้บริสุทธิ์

๑

เสียงขับอาชานล่องลอยไปตามลม เย็นย่ำเมื่อถึงเวลาละหมาด เมืองเจียงนังราวกับป่าช้า อับดูลลอฮ์ในชุดใส่รงปาเต๊ะ เสื้อขาวแขนยาวทรงกระบอก สวมกะปิเยาะหีสีดำ ยืนมองเดือนเสี้ยวประดับยอดโดมมัสยิด ก่อนฟ้าจะมีดมืด เขาพลันตระหนักได้ว่า มีผู้คนมากมาย อยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกัน และทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้

เขาจำได้ว่าเรื่องราวที่ผ่านไปนานแล้วของคนรุ่นก่อน ถูกนำมา แอบอ้างในหน้าประวัติศาสตร์ คนหนุ่มล้อมวงรับฟังเรื่องราวความขัดแย้งที่พวกเขาไม่เข้าใจ ขณะเดียวกันกับความฝันก่อร่างและเติบโต ขึ้นตามวันเวลา ทั้งบาดแผลฝังลึกในจิตใจ

อับดุลลฮ์ยีนจึงตรงไปข้างหน้า กรามขบแน่น ความโกรธ
อัดอั้นอยู่ในใจ ห่างไปเล็กน้อยมีรั้วลวดหนาม ซึ่งคนในเครื่องแบบนำ
มาวางไว้ เพื่อเป็นเครื่องมือกีดขวางและตรวจค้น

ไม่มีใครพูดอะไรออกมา ที่นี่ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป

เดือนเสี้ยวฉายแสงอ่อนบนฟ้า อับดุลลฮ์ยีนร้องให้ตรงชายคา
บ้าน อาการกลัวคนในเครื่องแบบ ทำให้เขาอ่อนไหวหวาดกลัวจนเกิน
จริง เสียงตะอั้นปลุกปะกับมะให้ตื่น

“แกเป็นอะไรไป บอกปะสิ มันเรื่องอะไรกัน”

“เกิดเรื่องอะไรรี พูดกับมะได้นะ”

“บาสง... โทหก ทหารไม่มีความจริงใจ มันหวาดระแวงมุสลิม”

ปะมองลูกชายด้วยความเวทนา ก่อนวางมือบนศีรษะพลาง
บอก

“ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองจากรัฐ แกถามตัวเอง
หรือยัง ลึกๆ ในใจอยากอยู่ร่วมกันอย่างสันติหรือเปล่า ต้องหัดมีใจ
เมตตาและเปิดกว้างยอมรับทุกร่าง”

“คนเราไม่ต้องมีความเชื่อเหมือนกันก็ได้ แกต้องมองข้ามอคติ
ที่เคยมีต่อกัน อย่าลืมนะพวกเราคือคนที่อยู่ร่วมบนแผ่นดินเดียวกัน”
มะพูดออกมาจากใจ

คำพูดของปะกับมะทำให้เขาปลันตระหนักได้ว่า อยากกลับ
คืนสู่อ้อมอกของแผ่นดิน มีสติ ปฏิบัติตัวและตั้งมั่นอยู่ในความดี ไม่มี
เรื่องกลางแครงใจ เพราะศาสนาได้สอนให้ถ่อมตนและสงบเสงี่ยม
เพื่อแผ่คนยากจน เป็นความศรัทธาต่อพระเจ้าที่มีอยู่ในหัวใจ เขา
อยากให้คนส่วนใหญ่เข้าใจคนมุสลิมมากขึ้น อัลกุรอานเป็นศรัทธา
สูงสุดซึ่งทุกคนได้ยึดถือ เพราะบอกหนทางการดำเนินชีวิตไว้อย่าง

ชัดเจน ยิ่งกว่านั้น แรงศรัทธาทำให้อยากกระทำในสิ่งดีๆ ต่อแผ่นดิน
มุสลิมส่งผ่านแนวคิดที่ว่า ไม่มีพวกเขา ไม่มีพวกเรา
อับลุลลอฮ์ยับตัวลุกขึ้น ป๊ะและมะฆนาบข้าง ใบหน้าของเขา
มีรอยยิ้ม เต็มไปด้วยความสุข คลายความหวาดกลัวและกังวล
เขาใจชื้นขึ้นเพราะคุ้นเคยกับอภิมะ และรู้สึกสงบปลอดภัยอยู่
ในอ้อมกอดของป๊ะ

อับลุลลอฮ์ยื่นมือ รู้สึกสงบ มีป๊ะและมะคอยเอามือลูบหัวลูบหู
อัลลอสู้อักบ์ร อัลลอสู้อักบ์ร...อัลลอสู้อักบ์ร พระผู้ทรงเกรียงไกร
เสียงอาซานดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

๒๓

ชุดปฏิบัติการตั้งแถวรอคำสั่งจากผู้พัน เครื่องแบบที่สวมทำให้
อานนทรู้สึกเหมือนมีอำนาจ และอบอุ่นเพราะการห้อมล้อมจากคน
รอบข้าง คล้ายคล้ายว่าคุ้นเคยกันเหมือนรู้จักกันมานาน ถนนหนทาง
และกาลเวลาดูเว้งว่างห่างไกล มีจุดหนึ่งที่เขารู้สึกกลัวขึ้นมา

รถบีเอ็มซีแล่นไปตามถนน อานนทหันหน้าตาเคร่งเครียด แหวดตา
กังวล แสงแดดขาวโพลน กลายเป็นภาพทับซ้อนพร่ามัวในตา หวน
นึกไปถึงวันที่ผู้พันชูตะคอกว่า ‘แขกจะกินตับ’ เขาไม่มีแม้แต่รอยยิ้ม
และอ้อมแขนปลอบโยน คำพูดนั้นกลายเป็นเงาสะท้อนกับภาพที่คอย
หลอกหลอน

ขบวนรถติดอาวุธเคลื่อนตัวมาตามถนน สายลมพัดผ่านเนื้อ
ตัว ท่ามกลางแสงแดดโหระยับ แวบหนึ่งของการเดินทาง อานนท
คิดถึงบ้าน

สองมือจับปิ่นมั้น กรามขบแน่น แสดงถึงความกดดัน

ก่อนหน้านั้น อานนทียกพวงพระเครื่องขึ้นเหนือศีรษะ ปาก
สวดมนต์ขอพรเพื่อคุ้มครองตัว อุดคืดอดห่วงกลัวว่าจะไม่ได้กลับบ้าน
เขาซ่อนหน้าร้องไห้กับท่อนแขน อาการหวาดกลัวผู้ก่อความไม่สงบ
ทำให้มือคืดครอบงำในการตรวจตราผู้ต้องสงสัย หลายคนแสดงอาการ
เกลียดชังแขกออกนอกหน้า เพราะนโยบายด้านความปลอดภัย ทำให้
แขกถูกละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐาน

“มึงกลัวกันนักรี ไอ้ห่า นิ่งเงียบอยู่ได้” ผู้พันบ่นเสียงดัง

“ผมอยากกลับบ้านครับ” อานนท์เอ่ยปาก

“แม่ง เป็นทหารได้ยังไง มึงกลัวแขกกินตับรีง!”

ใบหน้าผู้พันเครียดเขม็ง อานนท์ตื่นตระหนกจนเกินเหตุ ทั้ง
สองคนต่างอึดอัด ถ้าหากเกิดการเผชิญหน้า จะเกิดความสูญเสียซึ่ง
สร้างความเจ็บปวดให้กับคนทั้งสองฝ่าย

รอบตัวนั้นเงียบงัน รถบีเอ็มซีเคลื่อนด้วยความเร็วสม่ำเสมอ
คนในเครื่องแบบต่างนั่งกันไม่ติดเบาะ รอคอยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
เมื่อนึกถึงจุดหมายที่ผู้พันได้สั่งการเอาไว้

อานนท์ไม่ได้สัมผัสความจริงในแผ่นดินอื่น เขาพยายามสลัด
คำตอบออกมาจากหัวที่กลวงเปล่า ก่อนมาเป็นทหาร เขาเคยมุงมั้น
ตั้งใจที่จะถมช่องว่างระหว่างคนทั้งสองฝ่าย แต่แล้วเครื่องแบบทำให้
เขาเปลี่ยนไป จิตใจกล้าแข็งยิ่งขึ้น ขณะที่นานวันเขากลับยังอึดอัดใจ
เพราะคำสั่งอยู่เหนือเหตุผลทุกอย่าง ทุกคนจำต้องยึดถือและปฏิบัติ
ให้บรรลุเป้าหมาย คำว่าผู้ก่อความไม่สงบแบ่งแยกดินแดน ผลักไส
ให้เขาตกอยู่ในหลุมพราง และได้กระทำการล่วงเกินมุสลิม

เขานึกไปถึงวันปลดประจำการ แล้วต้องชะงัก เหมือนนึกอะไร
ขึ้นมาได้

เขาจำได้ว่า วันแรกไม่เคยพบรอยยิ้มบนใบหน้าของคนที่นี่ จากปากคำบอกเล่าต่อๆ กันมารอยยิ้มนั้นได้หายไปนานแล้ว เขารู้สึกขุ่นลุกเยือกตามเนื้อตัว ภาพซ้อนซึ่งลวงตาเป็นภาพของธงชาติคลุมศพ

ทันใดนั้น รถยี่เอ็มซีลอยคว้างเหมือนถูกจับโยน เสียงโหยหวนดังขึ้นรอบตัว เสียงปิ่นก้องในหู อานนทรัฐสึกหวาดกลัวจับใจ รอบตัวมีตสนิท กลิ่นคาวเลือดคั่งติดจมูก เขาคลานออกจากซากรถ กลิ้งตัวสามครั้งเข้าไปซุกอยู่ในพงหญ้าริมถนน จับพลัด บทเพลงเห่ศพลอยมาตามลม

เขาได้ยินเสียงเอ่ยนาม ‘อัลลอฮ์’ แล้วเสียงปิ่นคำราม

ผู้พันหมดลมหายใจ แต่ปิดเปลือกตาไม่ลง อานนทที่ไม่ได้เห็นภาพความน่ากลัว ความคิดเขาล่องลอย นึกไปถึงนกที่บินอยู่ในอากาศ ‘ฉันอยากเป็นนก’

เหมือนค่อยๆ ตื่นจากฝันร้าย นึกแข่งชกหักกระดูกชะตากรรมทันใดนั้นใบหน้าของเพื่อนมุสลิมซ้อนทับใบหน้าเขา รอยยิ้มของแขกแปลกหน้า ยิ่งทำให้เขารู้สึกถูกชะตา ไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่มันเป็นเรื่องจริงบนแผ่นดินอื่น

อานนทพยายามลืมตาขึ้นมอง ขณะสองมือกำดินไว้แน่น

เขาเห็นไร่ร้างป่าเตี๊ยะ เลื้อยขาวแขนยาวทรงกระบอกรูป กะปิเยาะหีสีดำ

“อัลลามาอะลัลยุม...ขอสันติจงมีแต่ท่าน คุณทหาร” อับดุลลอฮ์กล่าวทักทาย

“ช่วยพาผมกลับบ้านด้วยครับ” อานนทร้องขอ

เสียงตะโกนถูกกลืนหายไปในความเงียบ

อับดุลลอฮ์ปฏิบัติการเรียบร้อย แอบกลับมาดูทหารด้วยกัน เขา

หัวเราะ เมื่อคนใหญ่ตัวโตมันเถียงกัน ทหารคนหนึ่งก็พูดอย่าง ทหาร
อีกคนก็ว่าไปโน่น ตำรวจจะว่านี่ พวกจังหวัดก็ว่านั่น รถกระบะ รถ
ยี่เอ็มซี มอเตอร์ไซด์จอดซ้อนกันเต็มบริเวณที่เกิดเหตุ ต่างฝ่ายชนคน
มาเพียบ ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างพูด ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้ว
คนใหญ่ตัวโตก็สั่งการ นายทหารหันมามองเขา

อับดุลลฮ์ดีนออกมาได้เพียงสามก้าว เสียงปืนดังขึ้น ร่างล้ม
คว่ำ มือคว่ำดินกำแน่น ดวงตาเบิกโพลง ก่อนลมหายใจสุดท้าย เขา
คิดถึงนกที่บินในอากาศ

๓

วันนี้ลูกชายจะกลับมาถึงบ้าน พ่อกับแม่กุมมือกันแน่น เพื่อ
ถ่ายเทความรักสู่กัน สายตาสองคู่จ้องหน้าจอโทรทัศน์ ซึ่งกำลังรายงาน
ข่าวเกี่ยวกับรถยี่เอ็มซีถูกระเบิด ในวินาทีที่เกิดความขัดแย้ง มุสลิม
พลอยตกเป็นเป้าหมายไม่ไว้วางใจ ความหวาดกลัวแทรกซึมอยู่ใน
บ้านทุกหลัง ถนนเงียบเชียบ พ่อกับแม่ต่างสับสน อคติได้ฝังรากลึก
กลายเป็นความแตกต่างระหว่างคนทั้งสองฝ่าย

ความโกรธและความเกลียด ได้กัดกินเป็นความทุกข์ ทุกคน
เริ่มยอมรับว่า “เกิดความหวาดกลัว”

พ่อดูข่าว จ้องมอง สายตาไม่ไว้วางใจ

แม่เริ่มหวาดผวา ขวัญหาย และหวาดระแวงเพื่อนบ้าน

เพียงภาพและเสียงจากรายงานข่าว บอกเล่าด้วยความกดดัน
อารมณ์ปะทุขึ้น คำถามเกิดขึ้นรอบตัว พวกเขากับพวกเรา เป็นคน
เหมือนกันไม่ใช่หรือ ทุกคนอยู่ร่วมกันได้ บนแผ่นดินเดียวกัน แต่คนต่าง

วัฒนธรรมกำลังหวาดระแวงต่อกัน ไม่มีใครได้ยินเสียงแผ่นดินร้องไห้

“พ่อ ทหารคนนั้น ไซ้ลูกเราหรือเปล่า”

“คงไม่ใช่หรอกแม่ ทหารแต่งตัวเหมือนกันทุกคน”

“พ่อ ทำไมต้องรบรากันล่ะ อยู่ด้วยกันไม่ได้หรือ”

“ใจเย็นๆ เดี่ยวลูกก็กลับบ้าน คนดีพระยอมคุ้มครอง”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความกลัวหลุดจากปากแม่ทุกวัน พ่อรับรู้ได้ทันที เหตุการณ์เลวร้ายเริ่มขยายตัวเป็นกำแพงแบ่งแยกพุทธ มุสลิม ให้เป็นปฏิปักษ์ ในสถานการณ์ความไม่สงบ ปลูกกระตุนผลักดัน แยกคนออกจากกัน มีสิ่งผิดปกติดูเหมือนท้องฟ้าสีดำ และมีคนแปลกหน้า ออกเดินทางไปทำสงคราม ยิ่งคิดแม้อย่างคนลูกเกรียว พ่อگرامขบแน่น สิ่งที่เห็นในภาพข่าว กลายเป็นความหวาดระแวงต่อกัน

ภาพรถยี่เอ็มซีพังยับเยิน ศพทหารกระจัดกระจาย ภาพทหารนอนตายมือกำดิน ผ่านสายตาแม่ ฉับพลันเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พ่อรับสายต่อหน้าแม่

ถ้อยคำทั้งหมดนั้นคือความจริง พ่อขบگرامแน่น ปล่อยมือออก โทรศัพท์ร่วงตกกระแทกพื้น ทำให้แม่รู้สิ่งที่เกิดขึ้น ความสุขถูกทำลายไปต่อหน้า หยาดน้ำเอ่อคลอดวงตาพ่อ แม่กรี๊ดร้องสุดเสียง ลีกลงไปในใจ ไม่มีใครมีโอกาสเปิดปากบอกกล่าวต่อกัน

กลับบ้าน เป็นคำยืนยันจากปากผู้บังคับบัญชา ศพลูกชายถูกคลุมด้วยธงชาติผืนใหญ่ และขบวนเกียรติยศนั้นได้ชักนำคนใหญ่คนโตกลับบ้านของอานนท์

ลูกชายกลายเป็นธงชาติไทย ศพกำลังเดินทางมาพบหน้าพ่อแม่ พ่อยอมรับความเจ็บปวดนั้นไว้ ขอเพียงลูกชายเป็นศพสุดท้าย แม่พูดให้อภัยกับคนแปลกหน้า แม่เชื่อว่า ทุกอย่างจะดีเอง แต่ภรรยาของทหารตกตะลึง เมื่อรู้ว่า ลูกในท้องไร้พ่อ

ไม่มีความรู้สึกดีใจ ไม่มีความรู้สึกภูมิใจ แผ่นดินไม่เหมือนเดิม
อีกต่อไป น่าเสียดาย อานนท์ที่ไม่มีโอกาสบอกลาครอบครัว เพราะรอบ
ตัวเขามีเสียงดังของนายพล ซึ่งได้โยนความคิดไปปิดปากทุกคน

ไม่มีใครรู้ว่าจะได้กลับบ้าน และมีคนใหญ่คนโตมาต้อนรับ
ความสุขถูกทำลายโดยคนซึ่งไม่เข้าใจกัน ในขบวนแห่ศพ พ่อกับแม่
ไม่พูดอะไรเลย ไม่อาจรู้สึกอะไรได้ เพราะกลิ่นความตายเหมือนจะ
ติดจมูก รอบตัวมีตสนิท กลางงานศพ พ่อยืนจ้องหน้าคนใหญ่คนโต
แม่เอ่ยปากขับไล่ อีกเนิ่นนาน กว่าความเงียบมาเยือน หากสายตา
ไม่ฟาด พ่อเห็นอานนท์ยืนอยู่ต่อหน้า แม่หันมองตาม รอยยิ้มค้างบน
ใบหน้า เขากำมือแน่น ก้อนแบหงานาย มีเพียงก้อนดินปรากฏต่อสายตา
กลิ่นดินหอมติดจมูก มันหอมประหลาด อารมณ์โศกเศร้าค่อยคลาย
ลง จนกระทั่งกลายเป็นความเห็นอกเห็นใจ

ธงชาติคลุมศพ ถูกมือของพ่อแม่กระชากทิ้ง ก่อนตะเปิดโล่คน
ใหญ่คนโตให้ออกไป

กลิ่นของดินถูกลมหอบขึ้นไปในอากาศ ทุกคนในงานศพจำกลิ่น
หอมของดินได้

หอมแผ่นดินถิ่นเกิด ติดแน่นในความทรงจำ
เสียงพระสงฆ์สวดมนต์ล่องลอยไปตามลม
อานนท์หลับตาเหมือนมีความสุข

๔

ป๊ะร้องลั่นด้วยความตกใจ มะยกมือทาบอก ใจเต้นรัว ภาพข่าว
โทรทัศน์มีคนตายและบาดเจ็บเหมือนซากศพมากองอยู่ต่อหน้าต่อตา

นักเล่าข่าวปากพล่อย มองไม่เห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ และทิ้งร่องรอยความเกลียดชังเอาไว้ พื้นที่นี้กำลังเกิดสงคราม ลอบวางระเบิดทหาร ลอบยิงลอบฆ่าผู้คนทั่วไป ไม่มีอะไรรุนแรงกว่าเดิม แต่คนตกใจกว่าเดิม มีเหตุผลน้อยลงตามข่าวโทรทัศน์

ไม่ว่าฝ่ายถือปืนจะเป็นใครก็ตาม มันเป็นสงคราม ปะกับมะจึงกลายเป็นแขกแปลกหน้าในบ้านตัวเอง

“ดูเถอะมะ ทหารหาคู่ต่อสู้ไม่พบ”

“ไซลีปะ มันมีมุสลิมชอบเอาใจคนใหญ่คนโต มันหวังยศตำแหน่ง ไม่กล้าพูดความจริง”

“ข้าเป็นคนนะเว้ย ไม่ได้กินแกลบ หนอยจะลุงจุมูกข้ารีง”

“ปะ นั่นเหมือนอับดุลลอฮ์มาก ดูสิ มีอย่างกำดินอยู่เลย” มะชี้ภาพข่าวในโทรทัศน์

ภาพมุสลิมนอนจมกองเลือดตัวเอง ดวงตาเบิกโพลงเหมือนหวาดกลัว สองมือกำดินไว้แน่น

บทเพลงกล่อมศพล่องลอยไปตามลม ผู้คนมีสีหน้าอมทุกข์ ร้านค้าเจียบเหงา ทหารอดิโรย มุสลิมเดินในบ้านตัวเองด้วยความกลัว

รอยแยกห่างขึ้นทุกวัน สงครามบานปลาย เกิดความชิงชังต่อกัน ข้าร้ายคนหวาดระแวงกันเอง จนไม่รู้ว่าใครเป็นใคร หน้าข้าทหารจ้องตาเขม็งข่มขู่ ปืนในมือชี้ไปที่อกแขก

“แม่ง มึงระวังตัวไว้เถอะ กูจะกินตับแขก”

ปะนั่งจินตนาการตามคำบอกเล่า มะคิดภาพตามที่ได้ฟัง นิสัยมุสลิมรักบ้าน รักพวกแต่ไม่ไว้วางใจทหาร ยิ่งมีข้าดำพลอยเมื่อความเชื่อถูกบิดเบือน ทุกคนต่างพากันแสดงการขัดขืนอำนาจรัฐ คนหนุ่มจับปืนลุกขึ้นสู้ ตามคำบงการของคนแปลกหน้า

ปะตัดสินใจไม่จับปืนขึ้นสู้ มะตัดสินใจไม่จับปืนเหมือนกัน

เสียงโทรศัพท์ดัง ป๊ะรับสายต่อหน้ามะ ป๊ะตัวสั้น โทรศัพท์ตก กระแทกพื้น ความกลัววิ่งพล่านภายในบ้าน ก่อนเสียงร่ำให้ล่องลอย ไปตามลม

“อับดุลลอฮ์เป็นอะไร ป๊ะพูดออกมาเถอะ”

“ข้าขอตายในสงคราม แม่งจะให้ข้าไปยิงใครอีกล่ะ”

“ดูเหมือนอะไรไม่เหมือนเดิม แผ่นดินใต้ตีนมันลุกเป็นไฟ”

มะพูด

“ป๊ะไม่เคยรู้จักผู้ก่อความไม่สงบ ป๊ะไม่รู้จักทหารสักคน” ป๊ะพูด

ป๊ะหัวเราะขมขื่น มะฉวาเข้ากอด คนเฒ่ากอดกันกลมหน้า ประตูบ้าน ไกลตาออกไปไอแดดพรำมัว แล้วท้องฟ้าพลันมีดหม่น

ในความสิ้นหวัง ไม่มีใครกล้าเผชิญหน้ากับความจริง ผู้คนแต่ง ภายแตกต่างกัน นับถือพระเจ้าคนละองค์ แต่จริงหรือคนไม่เหมือนกัน คนเกิดอาการนอนไม่หลับ เพราะความหวาดกลัว บ้านบนแผ่นดินเกิด ไม่มีความปลอดภัย ป๊ะกับมะเตรียมตัวออกไปรับศพลูกชาย แม้จะไม่มี ใครพูดอะไร แต่ความเศร้ากลับอึดอัดกดตัน จึงไม่แปลก หากบาดแผล ได้ฝังลึกในจิตใจมุสลิม

ขบวนแห่ศพไม่มีใครพูดอะไรเลย ถ้ามองให้ดี จะเห็นกรามขบ แน่น มองให้ดี จะพบดวงตาปูดร้าว ศพอับดุลลอฮ์นอนหลับตาเหมือน มีความสุข

ป๊ะยื่นเนื้อหุ้มศพ มะกุมมือยื่นเคียงข้าง ดอกกลิ่นทมส่งกลิ่น หอมติดจมูก ลอยมาตามลม ไกลออกไป แดดเด่นเป็นเงา หากสายตา ไม่ฟาด ป๊ะเห็นอับดุลลอฮ์ยืนยิ้ม มือเหมือนกำบางสิ่งไว้แน่น มะมอง ตาม ก่อนพึมพำ น้ำตาทะเลักอาบแก้ม แล้วมืออับดุลลอฮ์ก็แบงหาย

ก่อนดินปรากฏต่อสายตา กลิ่นความอ้างว้างคลุ้งตลบกุโบร์

กลายเป็นโรงมหรสพเรื่องเล่า ร้อยรัดอัปคูลลอร์ กลิ่นดินนั้นหอม
ประหลาด อารมณ์โกรธคลายลงทีละน้อย จนทำให้เห็นอกเห็นใจกัน
ในที่สุด กลิ่นของดินติดจมูกคนในงานศพ หอมแผ่นดินถิ่นเกิด ติด
แน่นตรึงในความทรงจำ

เมื่อถึงเวลาละหมาด เสียงขบอาซานได้ดังขึ้นอีกครั้ง

๕

ปะ มะ ของอัปคูลลอร์ ได้เห็นความอ่อนแอของผู้ก่อความไม่
สงบ ซึ่งนำผู้หญิงออกมาเคลื่อนไหว เรียกร้องให้ปล่อยตัวผู้ต้องสงสัย
ส่วนตัวการใหญ่เดินลอยชายอยู่ในหมู่บ้าน เพราะคนต่างกลัวตัวเอง
จะเดือดร้อน แม้ทหารจะเดินให้พล่านเต็มแผ่นดิน

พ่อ แม่ ของอาานนท์ ได้เห็นความอ่อนแอของทหาร เกิดเหตุการณ์
ร้ายแรงจะยกกันมาเป็นขบวน คนใหญ่คนโตพูดไม่หยุด ไม่มีใครบอก
ได้ว่า เกิดอะไรขึ้นบนแผ่นดิน

ชายแดนใต้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ มีเพียงชายชราต่างศาสนา
สองคน นำดินที่ลูกชายกำไว้ในมือ เขามารวมกัน แล้วไปรยลงสู่พื้นดิน
เพื่อจะได้ไม่ให้แผ่นดินกลายเป็นอื่น

ทหารโบหน้าเคร่งเครียด กำมือแน่น เมื่อฝูงนกบินผ่าน นกตัว
หนึ่งซัดในอากาศ ก่อนตกลงมาเปรอะเนื้อตัว จับพลัน สายลมหอบ
กลิ่นดินอบอวล กลิ่นของดินหอมติดจมูก

เหตุเกิดในร้านเหล้า

หล่อนโกรธจนตัวสั่นเต็ม เขากลายเป็นใครอีกคนที่หล่อนไม่รู้จัก อารมณ์ล้นเหมือนน้ำเดือดพล่านล้นล้นพวยกา มือที่ถือแก้วน้ำสั่นระริก หล่อนพยายามควบคุมความเดือดดาลซุ่นเคืองใจ คนขายเหล้าจ้องมอง เขาหัวเราะในลำคอ และผละไปหลังร้าน ใบหน้าของชายหนุ่มเศร้าหมองเหมือนไม่มีกะจิตกะใจ เขาเทเหล้าใส่แก้ว มือสั่นเล็กน้อยขณะที่คืบน้ำแข็ง เขาดื่มหมดแก้ว หล่อนจ้องมองเขาไม่วางตา นาที่ต่อมาได้ยินหล่อนกรีดเสียงถาม

“ก็โม่งแล้ว” หล่อนจ้องเขาด้วยแววตาแข็งกร้าว

“เกือบเที่ยง ผมหิวแล้ว” เขาตอบ

“เหมือนกันเลย” หล่อนบอก

“จะกินข้าวที่ไหนดีล่ะ ผมอยากดื่มอีกสักหน่อย”

“ร้านเหล้าที่เราเคยไปกัน” หล่อนพูดและยิ้มเศร้า

“ร้านเก่าหรือ ผมชอบที่สุด” เขาขยับตัว มาดฝั่งผาย พลังพูดต่อ

“ไปกันเถอะ หิวแล้ว”

ชายหนุ่มใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง หลายวันมาแล้วที่ไม่เป็นอันทำอะไร มีเพียงความสับสนทึดจืดเจ็นย่ำเดือน

‘ควรประวิงเวลา หรืออะไรจะเกิดให้มันเกิด’

เขารำพึงกับตัวเอง แก้วเหล้าในมือถูกยกดื่มจนหมด รินเหล้าใส่แก้ว หยิบน้ำแข็งใส่เติมโซดาตาม เขาดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

หลายวันก่อน เขากับหล่อนมีเรื่องระหองระแหงกัน หล่อนพบเขาขณะอยู่กับหญิงสาวอีกคน เขาพยายามหาเหตุผลมาโน้มน้าวให้หล่อนเชื่อ แต่ผิดคาด หล่อนไม่พอใจ ทั้งยังโกรธจัดและต่อว่าเขา

เขารักหล่อน และต้องรับผิดชอบขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ การที่เขากับหล่อนคบหากันนั้น เวลาไม่ได้เป็นเครื่องกำหนด การได้พบปะกันแม้จะเป็นเวลาอันสั้น แต่เขาเข้าถึงจิตใจของหล่อน รู้ดีว่ามีความต้องการอย่างไร

ครั้งแรกที่ได้พบกัน เขามีความยินดี รู้สึกมีชีวิตชีวา มีความมุ่งมั่น ทั้งยังอยากรู้อยากเห็นในเรื่องราวและชีวิตของหล่อน ยามนอนหลับ เขาฝันถึงหล่อน ไม่ว่าจะทำอะไร เขาใจจดใจจ่ออยู่กับหล่อน ไม่เคยรักใคร่มากเท่านี้

“คุณเหนื่อยไหม เมื่อดึนคุณนอนหลับหรือเปล่า” เขาถามและยิ้มซุกซน

“ฉันนอนไม่หลับ คิดถึงคุณนะ” หล่อนตอบ พลังออกดื้อน

“ผมก็เหมือนกัน อยากอยู่กับคุณนานๆ ไม่ต้องไปไหน”
“จริงหรือ คุณปากหวานชะมัด”
“ไปเที่ยวกันไหม” เขาถาม
“ไปสิ ฉันคิดถึงคุณ”

หญิงสาวนั่งอยู่เพียงลำพัง หลอนเหม่อมองสายน้ำอย่างโศกเศร้า ภาพและคืนวันเก่าๆ ผลัดเปลี่ยนอยู่ในความคิด หลายครั้งแล้วที่พบเขาอยู่กับคนอื่น หลอนเพียงทำเฉย ไม่รู้ไม่เห็น บางครั้งเพื่อนบอกเห็นเขาที่นั่นที่นี้ ต่อหน้าเพื่อนหลอนยิ้มหัวเราะเสียงสดใส พอลับหลังถอนใจสะอึกสะอื้น หลอนรำไห่เพียงเดียวดาย

หลายวันมานี้หลอนฝันร้ายมาตลอด ในฝัน เขากับคนอื่นมีความสุข เขากะชิบข้างหูเธอ มีเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม ยิ่งคิดหลอนยิ่งเดือดดาล ความวิตกกังวลเข้าครอบงำ บรรยากาศแปรปรวน หลอนลูบคลำท้อง น้ำตาไหลพรากอาบใบหน้า แว่วยินเสียงคำเตือนของแม่

“อย่าให้ท้องนะลูก คนจะดูถูกว่าง่าย”

หลอนมีสิทธิขุ่นเคืองเขา หลอนเคยโอบอุ้มและประคบประหงมความรัก บัดนี้ความเบิกบานใจหายไป หลอนไม่สบายใจ ความผูกพันกลับกลายเป็นความกังวล หลอนเคยถามใจตัวเอง ถ้าถึงวันนี้ ระหว่างเขากับหลอนจะมีอะไรเกิดขึ้น หลอนจะอย่างไร กลับบ้านหรือ ไปพบคำต่อว่าของแม่ คำนินทาว่าร้ายจากเพื่อนบ้าน ถ้าอยู่อย่างนี้ก็อายนเพื่อน หลอนกัดริมฝีปาก สะอึกสะอื้น น้ำตาทะเล็กไหลอาบแก้ม

“คุณคงท้อใจ เพราะท้องฉันมันโตขึ้นทุกวัน” หลอนพูด
เขาไม่ตอบ แต่กังวลวุ่นวายใจ

“ทำไมเจ็บไปล่ะ” หลอนคาดคั้น รู้สึกหงุดหงิดกับอาการปึงซา

ของเขา จึงจ้องมองเขาไม่วางตา

“แล้วคุณจะให้ผมทำอะไรล่ะ” เขาตอบรับ ก้มหน้านิ่ง หลบสายตาทล่อน

“นั่นสินะ ฉันจะทำอะไร” หล่อนกัดริมฝีปาก

“ให้เวลาผมหน่อย ผมเครียด ผมไม่รู้จะทำอย่างไร” เขาพูดและแสดงความคับแค้นออกมา

“ผมขอโทษ ไม่น่าเลย...”

หล่อนชะงักงัน ช่มใจ วางสำรวจ

คนชายเหล่านี้จ้องมองชายหนุ่มและหญิงสาว เขาสะบัดหัว พูดพึมพำกับตัวเอง นาที่ต่อมาเขาหัวเราะหึในลำคอ เขาเคยเป็นคนแก่โทสะร้ายมาก่อน เขาเบื่อหน่ายการชิงดีชิงเด่น คนที่เห็นต่างบอกว่าเขาเคร่งครัดถึงกับตึงเครียด บ้างว่าเขาเยอหยิ่งและมีสายตาคุกคาม ไม่นอгуญาตให้ใครล่วงเกิน เขาไม่เคยบริภาษ ไม่ทักถาม และไม่ร้องให้ใครที่มาร้านเหล้าแล้วทำอะไรโดยขาดสติหรือไม่ยั้งคิด เขาก็ไม่ซิ่งโกรธหรือขุ่นเคือง

เวลาบ่ายของบางวัน คนชายเหล่านี้ชี้เหงื่อชี้ไคลมอมแมม ชายหนุ่มและหญิงสาวมองด้วยสายตาเฉยเมย คนชายเหล่านี้จ้องมอง เขาหัวเราะในลำคอ

ชายหนุ่มเกือบหันหลังกลับหลายหน เขาคิดว่าไม่คุ้มกับเวลาแห่งการรอคอย ความคิดของเขาเกิดติดขัด มองนาฬิกาบนข้อมือหลายหน มาดฝั่งผายของเขาทำให้คนชายเหล่านี้จดจำ เขารินเหล้าใส่แก้วดื่มรวดเดียว คนชายเหล่านี้จ้องมอง เขาเดินไปหาและหยุดยืนทักทายคนชายเหล้ามองด้วยสายตาเฉยเมย

บรรยากาศไม่ปรวนแปร บัจฉัยภายนอกไม่เป็นอุปสรรค ไม่ว่า

ความอึดอัด เหงา ว่าเหว่ รสชาติเหล้าในปาก หรือความร้อนรุ่มกระวนกระวายและเวลาที่ค่อยตีบคลาน เขาหัวเราะหึในลำคอ คนชายเหล้า ยิ้มทักทาย

หญิงสาวแสวงหลบตาเขา หล่อนนิ่งเงียบ ฝ้ามองเขาตี้มเหล้า หล่อนหวาดกลัว ถ้าต่างคนต่างไปจะทำอย่างไรดี เสียงเพื่อนยังก้องในหู เสียงแม่งัดเข้าไปเข้ามาในหัว หล่อนปิดหน้ารำให้

เขาเหลือบตามอง ในมือถือแก้วพร้อมยกตี้ม

ความเงียบและวังเวงเกาะกุมจิตใจ หล่อนสะอึกสะอื้น

เขายกแก้วเหล้าตี้ม หายวาบไปในลำคอ มือคว้าขวดยกดู

ชายหนุ่มกวักมือเรียกคนชายเหล้า เขาสั่งเหล้าต่อพร้อมโซดา น้ำแข็ง คนชายเหล้าแอบมองหญิงสาว เขาหัวเราะหึในลำคอ ก่อนขยับตัวไปหยิบเหล้ามาให้ เขาค้อมกระชิบ ชายหนุ่มตระหนกตกใจ ขุ่นเคืองถึงกับฉุนเฉียว

หล่อนเงยหน้าขึ้น ไม่สัพยอกหรือทักท้วงที่ถูกพาดพิง หล่อนกำลังประเล้าประโลมความอ่อนแอ ปลูกปลอบให้เข้มแข็ง เหน็ดเหนื่อยแต่ปลอบปลื้มที่ควบคุมมันได้ ความหวังและการรอคอยของหล่อน ยิ่งเวลาล่วงไปยิ่งห่างไกลและสิ้นหวัง

ความหิว เยื่อหึง จองหอง หล่อนอึดอัด เปล่าเปลี่ยว ไร้ความหวัง ใบหน้าของคนชายเหล้า ชายหนุ่มในร้านเหล้า หล่อนไม่ยอมรับกวนเขา สำหรับเขามีเรื่องพูดมากมาย ในใจของเขาอาจจะมีหรือไม่มีหล่อนอยู่

“ผมซื้อดอกกุหลาบมาฝากคุณ สวยไหม” เขาถาม

หล่อนไม่ตอบ สายตาจ้องมองแก้วเหล้าในมือเขา ด้วยความเจ็บแค้นและหยิ่งในศักดิ์ศรี หัวใจที่ซึ่งเคยยึดมั่นแต่นำจวมอยู่กับความขมขื่น

“แล้วผมจะซื้อให้คุณทุกวัน” เขาพูดต่อ

“เราจะไปเที่ยวไหนกันดีล่ะ” เขาถามหล่อน

“แล้วแต่คุณ เรื่องนั้นคุณจะว่าอย่างไร ฉันท้อง คุณจะให้ฉันทำอย่างไร” หล่อนเสียงเบาหวิวพลางถอนสะอื้น

ความตื่นตระหนกปลิดความหมองเศร้าของหัวใจในทันใด ตาของเขาหม่นหมอง นานหลายนาที่ที่เขานั่งมองและคิดหนัก ยิ่งนานยิ่งหดหืด เขาตวัดสายตาและตวาดหล่อน

“แล้วคุณจะให้ผมทำอย่างไร ทำไมคุณไม่ป้องกัน ผมปวดหัวโหย้ย ไม่รู้โหย้ย” เขาโพล่งอย่างเหลืออด

คนชายเหล่าไบบ่หน้าเครียดเขม็ง เขาหัวเราะแค้นๆ ในความเจ็บหล่อนหลบสายตาเมื่อเขาหันมามอง

เวลาผ่านไป เขายืมเศร้านำให้หล่อนและเปื้อนตามองชายหนุ่ม เขามองอย่างไม่ยินดีย่ำแย่ ไม่มีชีวิต ไม่มีอารมณ์ ไม่มีอะไรทั้งสิ้น มันก็แค่นั้นเอง ไม่มีอะไรจริงๆ เขาพูดกับตัวเอง กังวาน เย้ยหยัน

ชายหนุ่มควักล้วงและงมหากำลังใจ ซึ่งหล่นหายไปไหนแล้ว เขารินเหล้าใส่น้ำแข็งเติมโซดา มือสั่นระริก ก่อนจะยกพรอดดื่ม สัมผัสความเย็นที่อกเสื้อ เขาใช้หลังมือเช็ดรอยกระเซ็นเปียกปอน ร่องรอยความผิดหวังปรากฏอยู่บนใบหน้า ความโกรธแค้นฉายชัดอยู่ในดวงตา เขาระบายลมหายใจ ผ่อนคลายความวิตกกังวลซึ่งอัดแน่น เขามองหล่อนเหมือนขังใจ หันรีหันขวาง เขามีสิทธิขุนเคือง ไม่อยากเสแสร้ง ไม่ไ้อวดกับหล่อนอีก สายตาของเขาคุกคาม หล่อนชะงักงัน

หล่อนคิดถึงแม่ ย้อนหลังกลับไปอีกนาน นานแสนนาน

เมื่อยังเป็นเด็ก แม่ต้องคอยประคบประหงม ต้องคอยป้อนข้าวป้อนน้ำ

แม่คนเดียวเท่านั้นที่ให้ทุกอย่างแก่ “เรา” ความอึด ความรัก
ความอบอุ่น

แม่คอยกวาดสายตามองดู ไม่ให้ “เรา” ห่างไปได้เพราะว่า
“เรา” ชน

ความชนนั้นทำให้ตัว “เรา” เจ็บตัว

และความเจ็บป่วย ทำให้แม่เป็นทุกข์ ทุกข์เหมือนตัวของแม่
เจ็บไปกับ “เรา” ด้วย

เมื่อคิดถึงความหลัง “เรา” ก็คิดถึงวันหนึ่งที่ “เรา” หันแม่ไป
ซุกซนกับเพื่อน

ครั้งเพลาล่วง เสียงพระตีกลองเพล แม่เรียก “เรา” มาอาบน้ำ
ชำระเหงื่อโคล ประแป้งด้วยน้ำอบไทย แล้วจับ “เรา” ลงนอนเปล

จากนั้นแม่ไกวเปล พลางร้องเพลงกล่อม ด้วยเสียงจ้อยแจ้ว
ผสมกับเสียงสายเปลเสียดสีเสื่อเรื้อนเอี้ยดฮาด บางทีมีเสียงไก่ขาน
ผสม

“เรา” หลับไป หลับไปเพราะเพลงกล่อมที่แม่เห่ขับ หลับเสีย
เถิดลูกเอ๋ยหลับเสียให้สนิท

“นี่คุณ มาคิดอีกทีนะ ผมว่าเอาออกดีกว่า คุณก็รู้ว่าผมยังไม่
พร้อม” เขาแสดงความคับแค้นออกมาอีก น้ำเสียงหงุดหงิดพลันเปลี่ยน
เป็นเดี๋ยดดาล

หล่อนมองหน้าเขา กัดริมฝีปากขณะพูด

“ฉันไม่เอาออก ฉันจะเลี้ยงเอง ลูกคนเดียวฉันเลี้ยงได้” หาง
เสียงของหล่อนเหยียดหยัน

“มันเรื่องของคุณ ผมไม่เกี่ยว” เสียงของเขาร้าวมากขึ้น

หล่อนโกรธจนตัวสั่นเต็ม เขากลายเป็นอีกคนที่หล่อนไม่รู้จัก

มือที่ถือแก้วน้ำสั้นระริก น้ำตาอาบใบหน้า

เขาไม่ยินดียินร้ายกับสายตาขมิงที่จ้องมอง เขายกแก้วเหล้า
ดื่มพรวด นาที่ต่อมาจึงได้ยินเสียงกรีดร้อง

เสียงร้องไห้ของเด็ก ซึ่งเปล่าเปลี่ยวไร้ความหวัง ช่วยผลักดันให้
บรรยากาศอึดอัดตึงเครียด หล่นวางแก้วลง ชยับตัวมายืนตรงหน้า
เขา ความแปรปรวนปะทุเฟ่นฟ่านไปรอบร้านเหล้า เขาเขม่นมองความ
เคลื่อนไหวของหล่อน

“ฉันจะกลับบ้านไปอยู่กับแม่” หล่อนพูดพลางจ้องมองเขาอย่าง
เย็นชา แล้วผละจากไป

หลังเกิดเหตุ ไม่มีใครพบร่องรอยหญิงสาวอีก ชายหนุ่มติดต่อก
ไปทุกที่ที่รู้จักและคุ้นเคย เดินหาตามตรอกซอกซอย ไม่มีวีแววหรือ
ข่าวคราวของหญิงสาวแม้แต่หย้อย เขาเหมือนเดินอยู่ในความมืด

เขายกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม หันรหันขวาง ลูกยืนกร่างและตะโกน
ด่า คนขายเหล้าจ้องมอง ปากด่าขมูบขมิบ เขาหัวเราะหึในลำคอ

เสียงแม่งล่อมลูกแว่วลอยตามลม

ไอ้ละเห่เห่เห่	เจ้าขุนทะเลระลอก
คลื่นซัดมาเหมือนจอก	ระลอกซัดมาเหมือนแหน
พลัดพ้อแลพลัดแม่	เลี้ยงเจ้าไว้จะเอาบุญ
ต่อเติบหน้ากล้าแข็ง	มีเรี่ยวแรงจะแทนคุณ
เลี้ยงเจ้าไว้เอาบุญ	เจ้าขุนทะเลระลอกเอย